

Waarom slechte wetten goede mensen schaden.

Beste leden van de gemeenteraad, burgemeester en één ieder die hier aanwezig is,

Vandaag sta ik voor u om mijn (en universeel) recht op zelfbeschikking, en dat van anderen, te verdedigen. Als eerste zal ik mij voorstellen.

Ik ben Jan Dijkstra, 32 jaar oud en sinds mijn 23e kankerpatiënt. Ik lijd aan een agressieve variant van leukemie welke door de wetenschap als ongeneeslijk wordt beschouwd. Ik ben resistent geworden voor chemokuren. Dat betekent dat chemokuren niet meer werken in mijn lichaam.

Op dit moment slik ik hoge concentraties THC- en CBD-olie ter versterking van mijn afweersysteem en ter versterking van mijn strijd tegen leukemie. De wetenschap heeft al laten zien dat dit effect en nut heeft. Ik heb meer dan 100 wetenschappelijke documenten verzameld die dit bewijzen. Uit die documenten komt naar voren dat cannabis een bewezen veilig en effectieve behandeling is tegen de symptomen van kanker, AIDS, MS, pijn, glaucoom, epilepsie, Parkinson en vele andere aandoeningen.

Deze hoeveelheden cannabis zijn voor mij onbetaalbaar. Ter illustratie: Ik verbruik ongeveer een anderhalf kilo wiet per 100 dagen. THC-olie op de zwarte markt kost gemiddeld 30 euro per milliliter. Ik slik ongeveer 2 milliliter per dag. Dat is dus 60 euro per dag, dat geld heb ik niet. En dus blijft er voor mij maar 1 optie over: zelf groeien.

Echter, sinds 1928 voert de Nederlandse overheid een oorlog tegen cannabis. Deze oorlog die de overheid voert, is een oorlog tegen de menselijkheid, een oorlog tegen de natuur, en een oorlog tegen de meest kwetsbare groep van de samenleving. De groep van chronisch zieken en gehandicapten. Een oorlog waar ik als kankerpatiënt en medicinaal cannabis-gebruiker de dupe én slachtoffer van ben. Een oorlog waar duizenden medicinale gebruikers en patiënten slachtoffer van zijn.

Ik als medicinaal cannabis-gebruiker heb geen keuze meer. Mijn klok tikt 10 keer zo snel als die van een gezond persoon. Voor mij slaat de klok vijf voor twaalf. Ik heb een opgave die buitengewoon zwaar zal zijn. Ik eis mijn universele rechten op. Hier en vandaag. Ik heb het universele recht op genezing en gezondheid. Ik heb het universele recht op zelfbeschikking. Volgens de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, door de Verenigde Naties in 1948 aangenomen, heeft iedereen recht op een levensstandaard die toereikend is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn familie. Met inbegrip van medische zorg.

Er is een geest van verzet en deze neemt elke dag toe. Vanuit deze gedachte hebben enkele Amsterdammers waaronder ikzelf een stichting opgericht en in 10 weken tijd bijna 2000 sympathisanten en patiënten verzameld. Elke dag komen daar tientallen bij. Ik heb de kennis en kunde om mijzelf te voorzien in mijn medicijn. Tienduizenden anderen hebben dit niet. Binnen ons collectief is de kennis aanwezig om dit te bewerkstelligen voor al die duizenden patiënten. Dit hebben wij al gedaan voor honderden patiënten zoals ikzelf. Gratis en voor niets.

Wij breken ernstige wetten maar dat is nodig om verandering af te dwingen. Ik ben bereid mijn nek uit te steken voor alle patiënten die ook deze rechten hebben. Het vergt moed om te handelen. Toon moed! Het merkwaardige aan moed is dat het aanstekelijk werkt. Wanneer een dapper mens moed toont, rechten anderen hun rug! U allemaal kunt het verschil maken door moed te tonen. U kunt een streep in het zand trekken en roepen: "na 40 jaar van bittere rechtsvervolging zijn wij ons van één ding allereerst en allermeeft bewust geworden; deze rotzooi moet stoppen."

Ons verzoek is dan ook: sta patiënten toe om thuis zelf hun medicijn te kweken. Sta toe dat wij een social club vestigingen zodat wij grondstoffen kunnen produceren voor patiënten die daar zelf niet toe in staat zijn en sta niet toe dat justitie zich bemoeit met deze ontwikkelingen.

Ik kan mij niet voorstellen dat de gemeente Amsterdam dat de spreuk "heldhaftig, vastberaden, barmhartig" draagt, haar patiënten in de kou laat staan. De enige vraag die ons nog rest is: wanneer gaat de gemeente Amsterdam met ons en al die andere patiënten uit Amsterdam om de tafel zitten om te kijken wat wij voor elkaar kunnen betekenen.

Jan Dijkstra